

Pont de Can Vernet

El **pont de Can Vernet** és una part d'un aqüeducte gòtic de tres quilòmetres a Sant Cugat del Vallès construït molt probablement al segle XIV amb pedra de Can Companyà per portar aigua des de la «mina dels Monjos», a Can Vullpalleres, al monestir de Sant Cugat. Formava part del sistema **d'abastament d'aigües** al Reial Monestir i a la part baixa de l'antiga vila de Sant Cugat. Des de l'any 1979, està catalogat com a Bé d'Interès Local.

El pont, sobre el torrent de Can Cornellera, està format per tres arcs de mig punt i duia l'aigua en un canal tapat amb lloses fins a una cisterna al palau abacial. A la part superior hi ha la canal de l'aigua que estava convenientment tapada amb lloses per les quals es facilitava el pas d'un costat a l'altre del torrent. Una part del mur de suport fou enderrocat als anys seixanta per a facilitar el pas entre dos horts.

Amb la desamortització del monestir, l'any 1835 va passar a ser propietat municipal. L'aigua de la mina prestà un servei essencial a la població fins a 1922. Segons una llegenda popular, molt semblant a la del port del pont del Diable a Hamburg, el pont fou construït pel diable en una nit, en bescanvi de l'ànima del primer ésser que el travessés, que per a la desgràcia del diable, fou «un boc vell, banyut i sorneguer». A Hamburg el diable havia de contentar-se d'un conill.

Des del 1979 està catalogat com a bé d'interès nacional i el 1998 el pont fou restaurat i rehabilitat com a passera de vianants entre el carrer de la Mina i l'avinguda Vullpalleres. Les restes de l'últim tram de la canalització de l'aqüeducte es van trobar a la plaça d'Octavià, en unes excavacions arqueològiques fetes l'any 2001.

La pasera és un conjunt de peces d'acer laminat soldades entre elles per obtenir un perfil que inclou paviment, barana i banc corregut, col·locat sobre la pedra de l'aqüeducte amb fixacions no destructives i tractat amb resines que li donen un acabat d'òxid vell de ferro, amb una estètica que fa referència a la millor tradició de les construccions industrials o de les obres públiques ferroviàries de ferro..

La pedra de Companyà

Entre la ciutat de Sant Cugat i la vila de Rubí es troba l'antiga vila de Companyà. L'església, dedicada a Santa Maria, documentada des del 1047, és d'origen romànic i va ser reformada al segle XVIII.

En el turó de Companyà apareix una capa de roca fossilífera (lumaquel·la) coneguda localment com pedra de Companyà o pedra del Monestir, que va començar a ser explotada pels romans en la construcció del castrum del segle IV. És difícil determinar on es troba el tall de l'antiga explotació. Tot sembla indicar que es tracta del marge que es troba sota l'ermita, en el vessant que dona cara a Can Banyameres. En el camí que voreja l'esmentat marge encara es poden observar diversos afloraments en el sòl del mateix. La vegetació que cobreix el marge impedeix de veure la seva composició i estratigrafia.

Ha constituït la pedrera més tradicional de Sant Cugat, fins el punt que la roca lumaquel·la es coneix com a pedra de Companyà. Aparentment, la pedra de la muralla romana del subsòl del Monestir procedeix d'aquesta cantera, així com la del propi Monestir i la del Pont de Can Vernet. També la de l'església parroquial de Sant Pere d'Octavià. La seva explotació encara està documentada en el segle XIX.

El turó de Companyà (un turonet de fet), enmig de vials i urbanitzacions, està coronat per l'ermita de Sant Miquel de Companyà (també feta amb carreus de lumaquel·la). A l'entorn de l'ermita hi ha un petit escarpament artificial, que no supera el metre i que es correspon exactament amb la descripció de la pedrera.